

TALÁLT VERS

Jékely Zoltán

(1913 – 1982)

MINT KÓKOPORSÓN

Mint kókoporsón ifjú kőkirály
leesettállú, hosszúlábú szobra,
fekszem az ágyon mozdulatlanul,
hideg kezem kegyesen összefogva.

Valami rejtett forrásból a fény
főlém, a „Holtak szigetére” hull.
Látom a lelket: lelkemet, szegény
most köt ki gyámoltalanul.

Még visszafordul, rám néz s így beszél:
kis, gyenge test, te ott maradsz alul,
én most az örök partra, lásd, kiszállok.
*Te földbe jutsz, hol madarak, királyok
s kutyák porladnak, mint a falevél...*

1933